

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 112/2022-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a sudcu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 15 C 113/2013-306 z 2. novembra 2018 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj svojho základného práva podľa čl. 16, čl. 19 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a taktiež porušenie čl. 2 ods. 1, 2 a 3 ústavy, čl. 12 a čl. 13 ústavy uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C 113/2013-306 z 2. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Vo svojej ústavnej sťažnosti navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. V konaní nie je pred ústavným súdom právne zastúpený a v ústavnej sťažnosti uviedol, že o právnu pomoc na tento účel požiadal Centrum právnej pomoci.

2. Sťažovateľ po podaní ústavnej sťažnosti doručil ústavnému súdu viaceré podania ako doplnenie ústavnej sťažnosti k č. k. Rvp 78/2019 z 9. septembra 2019 doručené ústavnému súdu 16. septembra 2019, žiadosť z 9. septembra 2019 doručenú ústavnému súdu 16. septembra 2019, doplnenie – žiadosť – a iné vo veci k č. k. Rvp 78/2019 z 12. októbra 2019 doručené ústavnému súdu 16. októbra 2019, podanie námietky zaujatosti proti sudcom ústavného súdu z 13. októbra 2019 doručené ústavnému súdu 16. októbra 2019, žiadosť zo 14. októbra 2019 doručenú ústavnému súdu 16. októbra 2019, žiadosť z 30. októbra 2019 doručenú ústavnému súdu

5. novembra 2019, žiadosť – sťažnosť – a iné z 23. októbra 2019 doručené ústavnému súdu 5. novembra 2019, žiadosť vo veciach sp. zn. Rvp 227/2019, Rvp 539/2019, Rvp 904/2019, Rvp 78/2019 z 2. decembra 2019 doručenú ústavnému súdu 9. decembra 2019, sťažnosť a iné predsedovi ústavného súdu z 10. decembra 2019 doručené ústavnému súdu 19. decembra 2019, sťažnosť – a iné – predsedovi ústavného súdu z 11. marca 2020 doručené ústavnému súdu 16. marca 2020, žiadosť z 14. mája 2020 doručenú ústavnému súdu 19. mája 2020 a napokon žiadosť doručenú ústavnému súdu 4. júna 2020 (ďalej spolu len „doručené podania“).

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ sa pred okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 113/2013 domáhal „*práva na súdnu ochranu*“, pričom okresný súd rozsudkom 13. marca 2018 žalobu sťažovateľa zamietol. Proti tomuto rozsudku okresného súdu sa odvolal, na čo okresný súd vydal uznesenie č. k. 15 C 113/2013-301 zo 16. júna 2018 (ďalej len „uznesenie o súdnom poplatku“), ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť uhradiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 3 000 eur. Sťažovateľ podal proti uzneseniu o súdnom poplatku odvolanie, ktoré okresný súd zamietol napadnutým uznesením.

4. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 15 C 113/2013-301 zo 16. augusta 2018 rozhodol, že sťažovateľovi sa oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznáva (ďalej len „uznesenie č. k. 15 C 113/2013-301“), keďže okresný súd bol toho názoru, že z prehľadu záväzkov predloženého sťažovateľom a výšky sumy vyplateného zadostučinenia sťažovateľovi vyplynulo, že je v možnostiach sťažovateľa zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 3 066 eur. Z napadnutého uznesenia tiež vyplýva, že sťažovateľ proti uzneseniu č. k. 15 C 113/2013-301 podal sťažnosť, podľa ktorej vyplatenie odškodného bolo vyplatené tretím osobám, ktorým dlží, a okresný súd nepreukázal existenciu peňažných prostriedkov sťažovateľa v rozhodujúcej dobe. Okresný súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu č. k. 15 C 113/2013-301, pretože, ako z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, sťažovateľove celkové majetkové pomery v dobe podania jeho poslednej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov sa od času, keď okresný súd rozhodol o odňatí jeho oslobodenia od súdnych poplatkov (uznesenie č. k. 15 C 113/2013-102 z 30. marca 2016, pozn.), nezhoršili, naopak sťažovateľovi boli vyplatené ďalšie finančné prostriedky, a preto podľa okresného súdu v posudzovanom prípade nevyplývali objektívne okolnosti pre priznanie oslobodenia od súdneho poplatku podľa § 254 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Napadnuté uznesenie sa stalo právoplatným 9. novembra 2018.

5. Z obsahu doručených podaní a ich príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľ v tomto konaní pred ústavným súdom predložil doklady o doručení napadnutého uznesenia, žiadal o ustanovenie advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom, namietal zaujatosť všetkých sudcov ústavného súdu vo všetkých jeho veciach na ústavnom súde, žiadal o odstúpenie jeho podaní na vybavenie príslušným sudcom, žiadal o informácie z jeho konaní pred ústavným súdom, podal sťažnosť na postup ústavného súdu, informoval ústavný súd o stave jeho žiadosti o právnu pomoc z Centra právnej pomoci, predložil doklady o zárobku, príjmoch a výdavkoch, žiadal o kópie listinných dôkazov, podal sťažnosť na prietahy v konaní pred ústavným súdom, vzal späť námietky zaujatosti voči všetkým sudcom ústavného súdu okrem sudkyne Jany Laššákovej, informoval ústavný súd o tom, v ktorých veciach mu boli určené advokáti Centrom právnej pomoci a v ktorých veciach došlo k ukončeniu zastupovania advokátmi rozhodnutím Centra právnej pomoci.

II. Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv v tom, že okresný súd v napadnutom uznesení a v uznesení o súdnom poplatku nedostatočným, resp. nesprávnym spôsobom zistil a následne vyhodnotil jeho majetkové pomery (potvrdenia o zárobku z ústavu na výkon trestu odňatia slobody, peňažné zrážky, výdavky, priznané peňažné čiastky, prebiehajúce exekučné konania). Podľa sťažovateľa všeobecný súd nedostatočne a nesprávne vyhodnotil skutočnosť, že mu boli vyplatené peňažné náhrady nemajetkovej ujmy vo výške vyše 30 000 eur, že všeobecný súd nezisťoval na aký bankový účet a akým osobám boli tieto peňažné náhrady vyplatené. Za nezákonný zásah do jeho práv považuje to, že ho všeobecný súd vystavil exekučným a iným podobným konaniam.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Z ústavnej sťažnosti, jej obsahu a doplnení vyplýva, že sťažovateľ namieta, ako v rámci rozhodovania o oslobodení od povinnosti zaplatiť súdny poplatok okresný súd zistil, posúdil a vyhodnotil okolnosti potrebné pre posúdenie majetkových pomerov sťažovateľa, a žiada od ústavného súdu, aby ten preskúmal skutkové zistenia, ktoré zistil okresný súd, a právny názor a výklad okresného súdu, ktoré viedli okresný súd k vydaniu napadnutého uznesenia. Ústavný súd konštatuje, že právo na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého namietané porušenie predstavuje podstatu ústavnej sťažnosti, nie je absolútne a môže podliehať obmedzeniam založeným na rozumných dôvodoch (napr. rozsudok Veľkej komory vo veci Stanev proti Bulharsku zo 17. 1. 2012, sťažnosť č. 36760/06). Obmedzenia však nesmú obmedziť označené právo jednotlivca takým spôsobom alebo v takom rozsahu, že je zasiahnutá samotná podstata tohto práva (ibid., tiež IV. ÚS 431/2018, I. ÚS 575/2020). Ďalej v okolnostiach tejto veci poukazuje na skutočnosť, že poplatok vo výške 3 000 eur za podanie odvolania uložený jednotlivcovi, ktorý okrem iného vykonáva trest odňatia slobody a namieta, že si nemôže dovoliť ani samotné právne zastúpenie, môže na prvý pohľad vykazovať známky neproporčného zásahu do práva na prístup k súdu. Úlohou ústavného súdu je preto presvedčiť sa, že okresný súd dal v napadnutom uznesení presvedčivé odpovede na sťažovateľom prednesené námietky.

8. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd sa so všetkými námietkami sťažovateľa zaoberal (rozhodovanie podľa neaktuálneho stavu, vyplatenie odškodného iným osobám), uviedol viaceré overiteľné zistenia, ktoré považoval za dôležité pre svoje rozhodovanie (priemerný mesačný príjem sťažovateľa v období od 11/2017 do 05/2018, evidencia záväzkov sťažovateľa k 22. júnu 2018, stav konta sťažovateľa v účtovníctve k 22. júnu 2018, vyplatenie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi vo výške 6 000 eur, 1 600 eur, nepreukázanie vyplatenia odškodného iným osobám, splatenie záväzkov sťažovateľa vo výške 10 370,21 eur, celkovo vyplatené finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 31 900 eur, odňatie oslobodenia od súdnych poplatkov sťažovateľovi z 30. marca 2016, vyplatené ďalšie finančné zadosťučinenie sťažovateľovi vo výške 6 000 eur), a na základe ktorých dospel k právnemu záveru vedúcemu k výroku napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ sťažovateľ pred okresným súdom namietal, že finančné prostriedky z vyplateného finančného zadosťučinenia boli (priamo) vyplatené tretím osobám, túto skutočnosť podľa okresného súdu nijakým relevantným spôsobom nepreukázal

a ani pred ústavným súdom nepoukázal na žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomuto jeho tvrdeniu. Okresný súd napokon v odôvodnení napadnutého uznesenia upriamil pozornosť aj na to, že suma sťažovateľovi vyplateného zadosťučinenia a náhrady nemajetkovej ujmy (31 900 eur) prevyšuje jeho celkové záväzky (10 370,21 eur). Uvedené závery okresného súdu možno s ohľadom na námietky sťažovateľa uvedené v ústavnej sťažnosti podľa názoru ústavného súdu považovať za dostatočne presvedčivé a z ústavnoprávneho pohľadu akceptovateľné.

9. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

10. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľ k viacerým ním označeným právam (čl. 16, čl. 19 a čl. 48 ústavy) a iným ustanoveniam ústavy (čl. 2 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 a čl. 13 ústavy), ktorých porušenie vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, neuviedol žiadnu ústavnoprávne relevantnú argumentáciu, čo by samo osebe predstavovalo dôvod na odmietnutie označených častí ústavnej sťažnosti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

11. Pokiaľ ide o žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd dáva do pozornosti § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, v zmysle ktorého sťažovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, možno ustanoviť právneho zástupcu za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to (1) ak to odôvodňujú majetkové pomery sťažovateľa a (2) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že v tomto prípade už na prvý pohľad nie je splnená druhá podmienka na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, keďže na základe už uvedených záverov ústavného súdu (uvedených v časti III odôvodnenia tohto uznesenia) možno konštatovať, že zo strany sťažovateľa ide v prípade ústavnej sťažnosti o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Nesplnenie tejto podmienky samo osebe predstavuje dôvod na nevyhovenie tejto žiadosti sťažovateľa a z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa nevyhovel (výrok č. 2 tohto uznesenia).

12. Možno ešte doplniť, že ústavný súd z evidencie vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že aj ústavný súd priznal sťažovateľovi v iných konaniach pred ústavným súdom primerané finančné zadosťučinenie (napr. nálezmi I. ÚS 21/2018, III. ÚS 233/2018 či III. ÚS 118/2020), čo tiež predstavuje pre sťažovateľa istý zdroj príjmu. Ústavný súd v inom svojom konaní (Rvp 1501/2021) na základe žiadosti o poskytnutie súčinnosti od Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) zistil, že pokiaľ ide o ďalšie príjmy sťažovateľa (pochádzajúce z vyplatených náhrad a finančného zadosťučinenia, pozn.), z informácií poskytnutých ministerstvom ďalej vyplýva, že sťažovateľovi bola od roku 2016 priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v sume 12 300 eur (napr. rozhodnutím č. 63143/11 z 20. 9. 2016, č. 33395/17 z 23. 11. 2017 a č. 59097/17 z 12. 4. 2018) a že staršími rozsudkami Európskeho súdu pre

ľudské práva (napr. rozsudky č. 31827/02 z 13. 12. 2011, č. 11686/10 z 31. 5. 2012 a č. 13439/10 z 2. 10. 2012, pozn.) boli sťažovateľovi priznané náhrady nemajetkovej ujmy v súhrnnej sume 23 130 eur. Príjmy uvedené v tomto bode odôvodnenia tohto uznesenia predstavujú peňažné prostriedky, ktoré prevyšujú hodnotu súdneho poplatku v konaní pred okresným súdom, ako aj prípadných nákladov na právne služby spájajúce sa s úkonmi podania ústavnej sťažnosti.

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažoval za účelné vyčkávať na rozhodnutie Centra právnej pomoci, resp. sťažovateľa vyzývať na predloženie rozhodnutia o pridelení advokáta v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu